

Wat elk kind wil

Zie mij, alsjeblieft.

Niet jouw verwachtingen.

Geen geïdealiseerde versie van mij.

Niet wie ik kan of 'moet' zijn als ik groot ben.

Niet wie je wilde dat ik was.

Zie mij, alsjeblieft.

Niet mijn verleden.

Niet mijn 'gedrag'.

Niet mijn fouten.

Niet mij, vergeleken met iemand anders.

Zie mij, alsjeblieft.

Niet wie jij was als kind.

Niet je triggers.

Geen overlast of een probleem.

Niet mij, enkel wanneer ik gehoorzaam zou zijn.

Zie mij, alsjeblieft.

Niet mij, maar dan stiller...

Of met meer zelfvertrouwen...

Of nuttiger...

Of beleefder...

Zie mij, alsjeblieft.

Alles van me.

Ik die leer. Ik die probeer.

Ik die mijn best doe. Ik die worstel.

Ik die fouten mag maken.

Ik, in al mijn rommelige verbazingwekkende glorie.

Zie mij, alsjeblieft.

En zie me niet alleen maar.

Accepteer me, alsjeblieft. Hoor mij, alsjeblieft.

Straf me alsjeblieft niet...

Omdat ik mezelf ben.

Vertaling 'Please see me'

(Racheous)

INHOUD

11	Inleiding	127	(H)erkenning
13	Rozewolkouders	129	Suikerziekte en insuline
15	Onbezonnen perfect	140	Levenskwaliteit
18	Traumatische start	149	Hoogbegaafd
26	Op zoek naar evenwicht	155	Loslaten
29	Barstjes en scheurtjes	157	Houden van, niet meer dan dat
31	Rode bolletjes	161	‘Als’ en ‘dan’
40	Een streepje te veel	166	Geitenwollensokkenmeditaties
47	Van etiquette naar etiketje	172	Leven en laten leven
53	Zo vader en moeder, zo dochter	179	Nawoord
63	Vicieuze cirkel	183	Voor jou!
65	Irritante naden en vervelende etiketten	185	Aan alle etiketouders!
70	Eerste leerjaar: mijl- of hinderpaal?	186	Voor de juffen!
79	Meisje in de mist	188	Dankwoord
89	Na zonneshijn komt regen		
95	Verdedigingssport		
99	Een tsunami aan advies		
106	STOP 4-7		
115	Hulpverleningschaos		

INLEIDING

Gemoedelijk, ontspannen, verward, nieuwsgierig, optimistisch, bang, machteloos, pessimistisch, bezorgd, trots, hoopvol...

Het ouderschap verloopt niet altijd van een leien dakje. Elke mama of papa doorloopt wel eens het hele palet van emoties. Ook wij, maar dan in het kwadraat. Omdat we ongetwijfeld niet de enige ‘ploeterouders’ zijn, heb ik maandenlang aan dit boek geschreven. Over de dagelijkse struggle van een doorsnee gezin. Over twee voltijds werkende ouders en twee mooie, slimme meisjes die plots toch heel wat uitdagingen te verwerken krijgen. We zijn, net als elk ander gezin, absoluut de moeite waard! Maar toevallig jongleren wij met heel wat modewoorden of etiketten die ons leven net iets uitdagender maken dan gepland. Ik hoop dat als jij dit leest, je ontdekt hoe *leerrijk* ‘vallen’ en hoe *beerlijk* ‘opstaan’ kan voelen.

Dat je jezelf en je gezin na bijna tweehonderd pagina’s als lekker normaal mag bestempelen! Want dat ben je. En dat zijn ook je kinderen... op hun manier.

ROZEWOLKoudERS

Een blik, net zo ondeugend als Pippi Langkous. Helblauwe ogen, een verdwaald sproetje, getuite lippen en speelse krullen. Een vrolijke kleuter danst door onze dag. Haar levendige stem maakt elk woord tot een feest. Gegiechel, gekir, kleine zinnnetjes. Het meest volmaakte verhaal.

Of toch niet?

ONBEZONNEN PERFECT

‘Wat een prachtig kind hebben jullie,’ riep de oude dame, steunend op haar rollator. ‘Met zulke mooie krullen en zo’n stel fonkelende ogen hoort ze in de *boekskes* te staan.’ Kaat duwde zichzelf vooruit op haar nieuwe step. Doorheen de jaren was ze aan complimentjes als deze best wel gewoon geraakt. Mensen streelden haar krullen alsof het goudstaven waren. Of ze wreven over het guitige kuiltje in haar wangen.

Kaat was een vrolijke driejarige, zo’n huppelend ‘meisje-meisje’: rokjes, kleedjes, strikjes... en als het even kon in alle kleuren van de regenboog. Haar fiets was bubbelgumroze en had een vaal paars mandje. Haar Prinses Lillifée-boekentas had veel weg van een kleverige maar mooi ogende suikerspin. Op haar handtasje stonden sterretjes, op haar sneakers prijken

**We hadden dus zo’n typische
kleuter, de roze wolken
en driftbuien inbegrepen.**

hartjes. In haar krullen-
bos kon je prinsessen- of
smurfenspeldjes vinden.
Maar soms – heel soms
– wilde ze gewoon een

jogging aan, samen met dat ene grijze afgewassen T-shirt, haar blauwe Crocs en kapotte kousen. Ze kon ook stampvoeten, haar vuisten ballen en schreeuwen als de beste. Huilen deed ze amper.

We hadden dus zo'n typische kleuter waarover je leest in het uitgebreid aanbod van zelfhulpboeken, de roze wolken en driftbuien inbegrepen. Dat ze quasi nooit hilde, was dan wel opmerkelijk, maar – toegegeven – mooi meegenomen. 'Je krijgt wat je verdient,' grapte ik vaak. Al zou ik die uitspraak vandaag toch wat meer nuanceren.

Kaat had een zorgeloze peutertijd achter de rug. De dramatische spoedkeizersnede waarmee ze 27 lange uren na de start van mijn weeën ter wereld kwam, had duidelijk geen indruk op haar gemaakt. Ik genoot volop van het moedergevoel

Ik genoot volop van het moedergevoel dat ik, na een moeizame sollicitatieprocedure, dan toch had aangeworven.

dat ik, na een moeizame sollicitatieprocedure, dan toch had aangeworven. Kaat werd, als jongste telg in een familie met overwegend meisjes, bedolven onder bergen

speelgoed, jurken vol glitters en bloemensandaaltjes. Ze bengelde telkens opnieuw bovenaan de curves van Kind en Gezin. Ze stapte en praatte enkele weken nadat ze haar eerste kaarsje – én taart – met speeksel bluste. Ze was de clown des huizes, zowel bij ons als bij onthaalmama Roos. Daar smeedde ze hechte vriendschappen die tot op de dag van vandaag nog altijd goud waard zijn. Ruim een half jaar vóór ze aan haar eerste trip richting het wijkschooltje kon beginnen, stond ze al gepakt en gezakt als een volleerde uniefstudente aan de achterdeur. Ze was er meer dan klaar voor. Aan wilskracht en doelgerichtheid geen gebrek.

En die eerste schooldag werd op zijn zachtst gezegd memorabel. Kaat genoot zichtbaar van de luidruchtige chaos op de overvolle speelplaats. Ik hield halt net voor de oude metalen poort die – mocht je de felgroene, houten dinosaurus en kleurrijke ballonnen wegdenken – meer weg had van een gevangenisomheining. Ik was zo fier als een gieter, maar mijn maag tolde als een wasmachine.

Een paar maanden later liepen we op wolkjes, na ons eerste oudercontact ooit. Juf Sandrine van het instapklasje sprak vol lof over Kaats intelligentie, haar motoriek en haar sociaal-emotionele ontwikkeling. Juf Sandrine was een kanjer. Zo een juf om te koesteren. Ook toen Kaat tijdens het schoolfeest op een van de laatste dagen van het schooljaar als een paal tussen 23 wemelende jongens en zingende meisjes bleef staan, stelde ze ons gerust.

Niet alle kindjes staan immers even graag in de belangstelling, toch?

TRAUMATISCHE START

Daar zat ze in die grote rode avondse stoel, met haar pijpenkrullen en een mantelpakje aan. Het was dé grote dag waarop zusje Fien werd geboren. Kaat knuffelde haar, drukte een kusje op het topje van haar neus en veegde een denkbeeldig haarlokje uit haar ogen. Het is een van de meest intacte beelden die op mijn netvlies gebrand staan. Het leven lachte ons weer toe, nadat we eerder onverwacht een miskraam te verwerken kregen.

Een heerlijke babygeur, fonkelende ogen, donsharen: ons kleine meisje lag op de sofa zacht tegen me aangedrukt. De geboorte zo'n twee weken eerder had wel haar sporen nagelaten. Als je na een hectische spoedkeizersnede denkt dat de volgende – nota bene geplande – keizersnede een fluitje van een cent zal zijn, heb je het mis. Er bestaan geen garanties in donkere, oubollige ziekenhuizen met krakende muren die smeken om een facelift. Ik kende dan wel de kneepjes van het vak, een zorgeloze bevalling leverde dat echt niet op. Toch

Ik kende dan wel de kneepjes van het vak, een zorgeloze bevalling leverde dat echt niet op.

had ik nu een ongerept, klein levensgenietertje in mijn armen. Achter het raam, heerlijk ingebakerd, genoot ze van een overweldigende winter-

zon. Twee dagen eerder hadden mijn hormonen wel even een sprongetje gemaakt; ze hoestte zo raar 's avonds laat. In de

ontiegelijk lange lijst van kinderziektes vond mijn beste vriend en selfmade dokter, meneer Google, heel wat matches bij het intypen van 'hoest' in combinatie met 'pasgeboren baby'. Toch stelde de dokter van wacht me gerust. 'Meneer Google heeft niet het juiste diploma, mevrouw!' zei hij. 'Maak je geen zorgen. Die kleine meid doet het prima.' Daar stonden we dan met ons tweetjes, met zo'n dure dokter-van-wachtrekening in de hand na een consult van pakweg drie minuten, om midernacht in het vage licht van een straatlamp even verderop.

De twee volgende dagen gingen dan wel voorbij zonder al te grote ongemakken, toch had de roze gloed op haar wangetjes plaatsgemaakt voor een vale, gelige schijn. Een vitamine D-kuur was ongetwijfeld welkom! En dus genoot ze zichtbaar van de gratis therapie die de zon haar die maandagmiddag aanbood.

Een paar uur later liet ik de vroedvrouw binnen, in mijn zoveelste, afgewassen joggingpak. Laura was een nette, sympathieke vijftiger die je snel in je armen sloot – ondanks haar weinig flatterende uniform. Ze straalde elke dag opnieuw. Ze was amper binnen toen ze Fien hoorde kuchen. 'Eet ze nog goed?' vroeg ze meteen. Nu ja, dat moet je een kersverse mama niet vragen. Alle uch'tjes en ah'tjes, alle volle luiers en druppeltjes melk stonden immers nauwlettend genoteerd. Een snelle blik op mijn retro notitieboekje deed haar voorhoofd fronsen. Tijd voor een tweede opinie, vond Laura.

En daar zaten we even later, Fien en ik. Mijn jogging en sneakers behoorden sinds mijn zwangerschap tot mijn meest glamouruze outfits. Ik viel desondanks niet op in die muffe, veel

Mijn jogging en sneakers behoorden sinds mijn zwangerschap tot mijn meest glamouruze outfits.

stonden mijn sneakers niet mis. Ik nam een vervallen weekblad vol goedbedoelde adviezen en tips voor een beter leven en bladerde zonder ook maar één titel te lezen of één foto te zien. ‘Fien!’ schreeuwde de dokter door de gang. Ik stond op en liep naar haar praktijk. Ratelend informeerde ik haar over de voorbije dagen. ‘Ze is zó fragiel,’ mompelde de dokter. ‘Ik neem liever geen risico.’ Ik stond al snel opnieuw op de gang, maar nu met een doorverwijsbrief in mijn handen. De Maxi-Cosi bungelde onhandig aan mijn rechterarm. Ik zocht mijn gsm en belde even rond.

Een klein kwartier later stonden we – intussen met zijn drietjes – in de wachtkamer van de pediater in een zowaar nog ouder gedeelte van het ziekenhuis. Twee weken geleden waren we via deze gang nog naar buiten gelopen, met een brede glimlach op het gezicht, een sabbelende baby in de armen en een kar vol hippe, trendy geschenken. Maar daar, op die krakkemikkige stoelen, nam nu de ongerustheid toe. De roze blush en gelige schijn op haar wangen hadden plaatsgemaakt voor een grauwe tekening.

Zou er dan toch iets aan de hand zijn, vroeg ik me af.

In haar praktijk boog de pediater zich met een stethoscoop rond haar nek over Fien heen. ‘We sturen een staaltje neusvocht naar

Zou er dan toch iets aan de hand zijn, vroeg ik me af.

het labo, maar houden haar best een nachtje hier ter observatie. Ze kan dan even op krachten komen.’

Nog voor we het wisten, zaten we twee verdiepingen hoger in een kille, piepkleine kamer terwijl drie verpleegsters op rij een oneervolle poging deden om een infuus in de bijna onzichtbare adertjes van haar zo volmaakte armpjes te duwen. Dan maar in het voetje... Pleisters met gekke gele beertjes erop hielden alle draden in bedwang. Daar lag ze dan, een handjevol baby in een zuurstoftent met een wolkendekentje tot aan haar navel. Het respiratoir syncytiel virus – kortweg RSV – had toegeslagen.

Die nacht werd de meest onzekere van ons bestaan. Het zuurstofgehalte in Fiens bloed zakte zienderogen. Ze woog amper drie kilogram en kon dus geen reserves tevoorschijn toveren. Als een psychopaat vermoordde de onmacht elke aanwezige, hoopvolle vezel in mijn lichaam. Dikke tranen rolden urenlang over mijn wangen. Toen ook de verpleegster haar koelbloedigheid verloor, belde ze de pediater van dienst midden in de nacht uit bed. Zijn verplaatsing nam in realiteit hooguit een kwartiertje in beslag, maar voor ons leken de uren voorbij te tikken. De zo befaamde roze wolk werd met 12 Beaufort uit ons leven geblazen toen de pediater de opdracht gaf om Fien per ambulance over te plaatsen naar een groter gespecialiseerd ziekenhuis, zo’n twintig kilometer verderop.